

Trieszt, 2015.05.01-03.

Résztvevők:

FTSK: Kriszta, Ferike, Barbi, Pinti, Detti, Kata, Laci, Bogi, Niki

CaveKids: Pisti, Jucc, Zudi, Fecó, Orsi, Samu, Joe, Réka, Kisember, Anikó, Katzer, Tege, Áron, Frodó, Gábor

A közös halmaz: Tomi, Zsófi

2015.04.30.

Este 8-kor sikerült elindulnunk Trieszt, illetve Ferneti felé: Kisember, Anikó, Tege és jómagam. Szlovéniában, matricavásárlás alkalmából kiegészültünk Katzer kocsijával érkező CK alapfokú különítménnyel, onnantól együtt mentünk, bár egyszer majdnem sikerült őket lerázni ☺

Még Szlovéniában eldől, hogy nem alszunk a kempingben, inkább kajára költjük azt a pénzt, így fél 3-ra befutottunk mind a 8-an a bivakhelyre. Áron és Fecó még előtámolygott üdvözölni minket a bokrokra épített csöves-kunyhóból, de a többiek már aludtak.

2015.05.01.

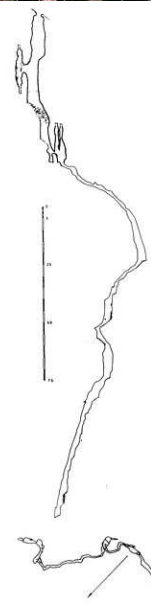
Reggel áttettük a székhelyünket Fernetibe, ahol Papamaci a csendesebb helyre küldött minket, ahol az előző nap befutott népek már elhelyezkedtek.

Krisztáék lementek Triesztbe megszerezni a Grotta dei Morti és az Impossibile kulcsát Ádám Zsolttól, illetve megvártuk Pintiéket, akik hajnalban indultak Budapestről. Végül mindenki előkerült, sátrat vert, lenyugodott, majd a szokásos kaotikus módon eldől, ki hova megy aznap. Pistiék addigra már bevették magukat az Abisso di Ferneti-be, rendkívül profi kötélindítást alkalmazva.

Egy nagyobb társaság elvonult a Noe-ba, egy másik az Ercoléba egy harmadik meg az Ambrosoba.

Hárman, Magyar Peti, Attila és én elmentünk felfedezni a Grotta dei Mortit, amiről annyit már tudtam, hogy többen meghaltak benne (innen a név), illetve 1861-ben kezdték el kutatni (az Alsó-hegyi zsombolyokat 1911-ben kezdték csak bejárni), mivel a karsztvidéken kevés a víz, szóval kemény legények ezek az olaszok. Ezt csak megerősítette, amit később a barlangban találtunk. Az ajtót 1 db retesz és 1 db lakat tartotta zárva, öröm volt kinyitni, arról nem is beszélve, hogy be volt végig szerelve (ezt persze nem tudtuk, úgyhogy 80 m kötelet és egyebeket megsétáltattunk, sebj, edzőtúra). Mondjuk a szerelés olaszos volt, már az eső köztestől frászt kaptam, úgyhogy, amint lehetett, átraktam rozsdás maillonból egy jobban kinéző ringbe és próbáltam valami duplázást összehozni, ha már erre felé ez nem divat.

Szintén a leírásban olvastam, hogy 80 tonna anyagot mozgattak meg a barlang kitágítása és biztosítása során, de akkor is meglepett, hogy mennyire nem sajnálták az anyagot és erőforrást az omladék megfogatásakor. A keresztvasaktól és lemezektől bányahangulata lett az egésznek, és lefelé nem nagyon mertünk hozzáérni, de több helyen a keresztvasakról indult a kötél, a legvégén kb. -220 m-től meg már nem is volt kötél, csak a támaszték, ezen kellett lemászni -254 m-re. A végpont valószínűleg az a pont volt, ahol elődeink megunták a szikla lerobbantgatását. Peti eléggé be volt szóva, megindult kifelé, úgyhogy a végponti csoki elmaradt, mondjuk én annyira nem bántam, mert az egyetlen hely, ahol le tudtunk volna ülni, tők vizes volt.

Ahogy néhány akna is, ahol nem nagyon lehetett kiingázni a nyakunkba folyó-csöpögő víz alól, szóval igencsak elázva értük fel az utolsó aknasor alá, ahol egy kis polcon pár csontot találtam. A leírás szerint a 4 halott a korai robbantószerkezetek gázaiban fulladt meg és néhány csontjuk még odalent van, szóval mindjárt erre gondoltam, hogy ez az övük. Házi orvos szakértőnk – Zudi – a képek alapján azt mondta, hogy lehetséges, hogy emberi csontok, de igazából bármik lehetnek. A barlang egyébként itt-ott most is rosszul szellőzik és fel is gyűlt némi CO₂, de legalább nem fázunk.

Peti a bejáratnál örömmel közölte, hogy szakad az eső, de mivel amúgy is ronggyá áztunk a barlangban, nem sokat rontott a helyzeten. Gondoltunk szegény Noe-sokra, esőben azért annyira nem buli 60 m-t felmászni tető nélkül...

Abban hamar megegyeztünk, hogy ázott műnyúl ide vagy oda, bemegyünk pizzázni Opicinába, és ott megpróbálunk megszáradni. Ezt nagyjából teljesítettük, csak teljesen megszáradni nem sikerült, a calzone továbbra is mennyei ☺ Amúgy az olaszoknak szeme se rebbent, amikor besunnyogtunk.

Visszamentünk a kempingbe, ahova szépen lassan visszaszívárgott mindenki. Kaja, iszogatás, közben lassan összeállt, hogy ki megy másnap a Skilanba. Ja, és az Impossibile kulcsot majd vasárnap kapjuk meg, vagy nem.

2015.05.02.

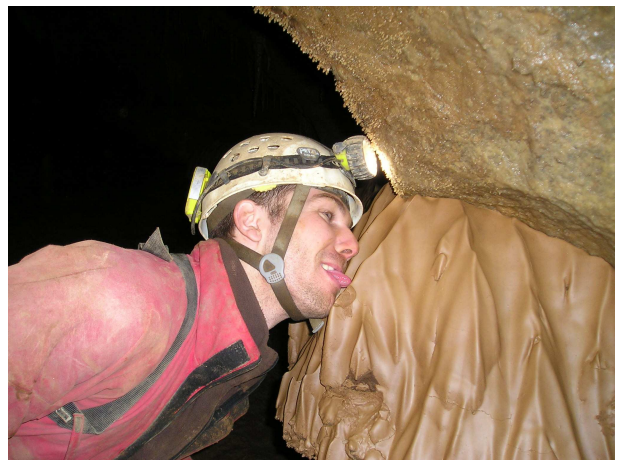
Reggel gyors bevásárlás, közben kiderült elfelejtettem átállítani az órát, szóval jó kis kapkodás lett belőle, de végül 16-an időben megérkeztünk a parkolóba, ahova Enricoval meglett beszélve a találkozót. Enrico kinyitotta a barlangot és azt kérte, hogy küldjünk egy sms-t, ha kint vagyunk, és csak csattintsuk össze a lakatot. Milyen egyszerű... Azért kapott egy üveg Pinti-féle pálinkát, hogy máskor is legyen kedve leengedni minket ☺

Zudi, Tomi, Joe és Tege lement beszerezni a nagyaknát, az olaszok azt kérték, hogy ne használjuk a kötelüket, és a pirosat kövessük, mert a másik pálya veszélyessé vált – gondolom, ezen van az a min. 15 kg-os félig levált cseppkódarab. Petivel és Attilával követtük őket, a tervek szerint mi 7-en hosszú túrára megyünk, a többiek csak a nagyakna aljáig, aztán ki és irány Trieszt. Volt némi gond a pályával: az olaszokat valamiért mélyen nem érdekli, ha felfekszik a kötél, márpedig ha a cseppkóbúb alá rakják a megosztást, akkor

fel fog, úgyhogy Joe berakott egy új megosztást, de ez csak azt az egy szakaszt javította. Szerencsére ezek cseppkő-lefolyások voltak, és nem vágják, csak dörzsölik a kötelet.

Az akna alján pedig a kétféjú aranyársarkány→ várt ránk, meg Joe jóvoltából csoki.

Vártunk még egy kicsit, amíg páran lejönnék a másik csapatból és együtt nekivágtunk a Galériának, amire Enrico azt mondta, hogy veri bjtutifül. Nagy mellénnyel a sor elejére álltam, hogy én már voltam ott, megint odatalálok. Legutóbb 1 órát kerestük a feljáratot a nagy akna terméből, szóval ennyit legalább megspóroltam a csapatnak, végül is a nagy termék végéig nem is volt gond, ahol elágazik a Galéria felső és alsó ága. Emellett sikerült elmenni – visszafelé kiderült, hogy 1 m-rel hibáztuk el – így egy majomhídon és több kötélén át lejutottunk az alsó ágba, ahol még nem voltam, szóval utólag örülök, hogy így alakult. Sajnos a CO₂ miatt nem haladtunk valami fényesen, mindenki lihegett. Amikor lejárt a befelé haladásra az idő egy rövid pihenő és pisiszünet után elindultunk kifelé. Benéztünk még egy terembe, ahova odafelé nem voltunk, itt nutella vagy eurokrém volt a falon... Szerintem inkább csak tesztkós csokipuding, nem volt elég barna. A CO₂ fura dolgokat művel az emberrel ☺

Ja és az elmaradhatatlan giccsparádé:

Meg a barlang szeme:

Kb. 10 órát voltunk lent, mikor kijöttünk, szerencsére nem esett az eső, egész kellemes idő fogadott. A CO₂-tól megfáradt csapatnak már nem volt ereje megnézni a pizzázót, bár Krisztáék infója alapján 7-en elég esélytelenek lettünk volna szombat este asztalfoglalás nélkül. Szóval maradt az instant kaja. Meg sör-bor-unikum-pálinka.

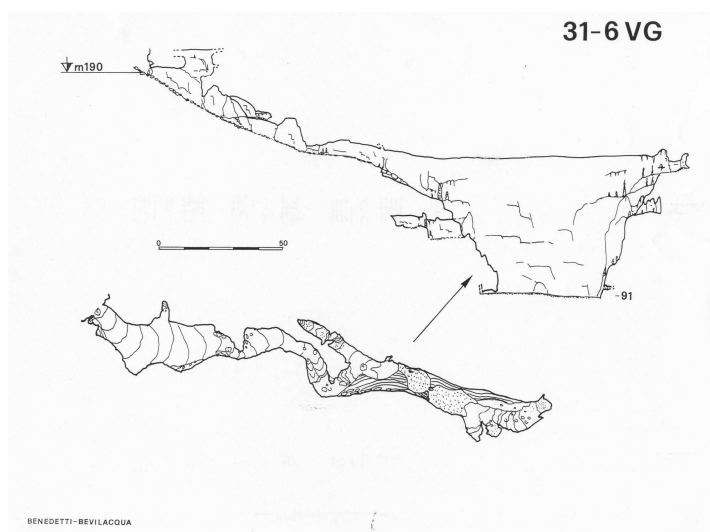
A reggeli dinamikus indulás miatt csak annyit tudtam, hogy Kriszta, Ferike, Detti és Pinti lemeózta a Mortit, ahol némi félreértésre is fény derült: Pintinek elfelejtettem mondani, hogy

a barlang aljának csak a jellege metróalagút, nem a keresztmetszete. Egy csapat elment az Elmo-hoz, ami legalább a kempinghez közel van, a harmadik megnézte a Noe-t és az Ercolét.

2015.05.03.

Ma viszonylag normális időben sikerült felkelni, Tege beállította az ébresztőt. Rékával helyet cseréltem, mert Kisember kocsija viszonylag korán indult haza, nekem meg nem volt olyan sürgős, így Kisember, Anikó, Tege és Réka elmentek megnézni a Noe-t, ahova végül nem mentek le, mert épp akkor volt egy futóverseny, és nem lehetett közlekedni tőlük, úgyhogy a Postojnai-barlanggal vigasztalódtak. Egy csapat lement kiszerezni a Fernettit, egy másik megnézte az Abisso Martel-t. Sajnos az Impossibilébe végül nem tudtunk lemenni kulcs híján.

Kilencen (Pinti, Detti, Orsi, Zudi, Áron, Fecó, Joe, Tomi, Zsófi) levonultunk az Ercoléba, jó lesz az vezetésnek felkiáltással. Második nekifutásra a barlang is meg lett. Az Ercole különlegessége a hatalmas vízszintes placc a terem alján, ahova az olaszok bekészítettek 3 labdát. Kilencen már elegendő voltunk egy rendes focimérkőzéshez, abban maradtunk, hogy első sírásig megy a meccs, mivel a fekete labdát a sötétben amúgy se egyszerű megtalálni, és kb. csak a fejlámpák alapján tudtuk megkülönböztetni, hogy ki kívül van, plusz 2 db csúszós

tócsa és az ide-oda lebbenő mászó- és ereszkedővasak veszélyeztették a testi épségünket. Végül 10-5-ös állásnál abbahagytuk, volt 3 pocsolyában elcsúszás, ebből az egyik szerelési kísérlet közben, és Tomi egyszer a labda helyett a kaput képező kőbe rúgott bele, mindkettő kerek és kb. ugyanakkora volt. De megúsztuk sérülés nélkül, szóval jövőre visszavágó.

Visszamentünk a kempingbe, ahol a többi csapatnak nyoma sem volt, Pisti és Katzer kocsija eltűnt, nem igazán tudtuk, hogy visszajönnek-e, barlangban vannak-e, ráadásul Orsit otthagyták, Bogi meg eltűnt. Szóval ment kavaráss.

Mire bepakoltuk a kocsit, előkerült a Fernetti kiszerező csapat. Hogy haladjunk, Joe kocsijába addigra már beraktunk 2 FTSK-s baget, hogy ne maradjon túl sok cucc a helyszínen. Már nem akartunk kavarni, úgyhogy majd szerdán visszacserélünk mindent. Ez utólag látva nem sikerült maradéktalanul, tanulság, hogy legközelebb meg kéne próbálni elkerülni a cucckavarást.

Összefoglalva a magam szemszögéből: Trieszt megunthatatlan, a tiramisú és calzone még mindig finom, két CO₂-os barlang nekem bőven elég 3 napra, és remélem, nem sokára megint megyünk (pláne, mert már csak 1 doboz tiramisú maradt). Október 23-a péntekre esik, pl. ☺